

som Finansministeren fremkom med — jeg tror, det var i 1877 eller 1878 — havde han ikke foreslået Stenfulstoldens Ophævelse, eftersom han overhovedet ikke rørte ved Bestyttelsen. Altsaa ogsaa i den Henseende er dette Lovforslag afgjort protektionistisk, og Stenfulstoldens Ophævelse vil ganske sikkert ikke være til Gavn for Landbruget, ikke udrette det Allermindste i saa Henseende. Men hvad vil det finansielle Resultat heraf være? Det finansielle Resultat af dette Lovforslag kan ikke udregnes paa den Maade, Regeringen har benyttet. Stenfulstoldens Udbytte er 850,000 Kr., hvoraf Staten rigtig nok betaler en hel Del til sine Ferubaner, til Marinen o. s. v., og jeg vil antage, at der bliver tabt omtrent 700,000 Kr. i virkelig Indtægt for Statskassen. Næst kan jeg ikke angive det. Dernæst opgiver Staten 170,000 Kr. i Koesukkerafgift, efter den nuværende Produktion af Koesukker, men naar man ser, i hvilket Forhold Koesukkeravlen stiger i Danmark og hvorledes den ganske sikkert vil stige efter dette Lovforslag, dersom denne Bestemmelse bliver indført deri, kan man gaa ud fra, at i Virkeligheden maatte dette Tab sættes betydelig høiere. Jeg skal imidlertid holde mig til de 170,000 Kr. Dernæst kunne vi paaregne omtrent 150,000 Kr., som vi forære Bestindien. Se Alt dette bliver tilfammen omtrent 1 Million Kroner eller lidt derover. Saa meget opgiver Statskassen, og hvad vil den nu faae ind? Den vil faae 300,000 Kr. ind fra Brænderierne, det vil Maistolden i det Hele give, thi man kan gaa ud fra, at Landmændene ville være affaarne fra at benytte Mais, naar de skulle betale saa høi en Told deraf. Der vil ikke blive Andet tilbage end Brænderiernes Forbrug til Beløb omtrent 300,000 Kr. Deraf vil altsaa resultere et meget væsentligt Tab for Statskassen, og jeg kan ikke Andet end anerkende, at Finansministeren har fundet sig foranlediget til at fremlægge et Lovforslag, som vil medføre et saadant Tab. Derved kommer han atter i Strid med de Grundsætninger, han tidligere har udviklet. Jeg vil ønske, at Nogen fik Fordel deraf, men det vil omtrent Ingen faae. Dels vil det smelte hen, dels vil det blive til Fordel for Bestindien, for Sukkeraktieeierne og for de store Fabrik-

eiere. For Handel og Skibsfart vil dette Forslag være skadeligt. Det vil formindste Fragterne, gjøre Fragtmarkedet ugunstigere end hidtil. Dampskibsfarten vil faae Erstatning i Koltoldens Ophævelse, men Seilskibsfarten vil jo derved blive ramt dobbelt, idet den baade vil lide under den almindelige Formindstelse af Fragtfarten og tillige derved, at Dampskibsfarten vil blive gunstigere stillet, end den hidtil har været overfor Seilskibsfarten. Denne, der dog i høiere Grad end Dampskibsfarten trænger til at tages under Armene, vil lide et føleligt Knæk derved. Jeg kan derfor ikke se Andet, end at et saadant Forslag, der rammer alle andre Steder end, hvor det siger, at det vil ramme, ikke fortjener Fremme her i Thinget. Der gives mange andre Maader, hvorpaa Landbruget kan ophjælpes, og jeg skal nævne, at Staten i Virkeligheden er i Gjæld til Landmændene paa Grund af den Virkning, Møntforandringen har frembragt. Ingen kunde den Gang forudsæ, at der kort efter vilde blive opdaget saa umaadelige Sølvminer i Amerika, hvilket trykkede Sølvpriserne hyderligere. Der kunde lige saa godt være blevet opdaget Guldmener, saa vilde Virkningen være blevet den modsatte, men nu er det ikke sket, og Følgen er deraf bleven, at Sølvpriserne ere faldne ganske betydeligt i Forhold til Guldet, hvoraf atter Følgen for Landmændene er bleven, at de maa betale Skatter og Afgifter til Staten høiere, end de vilde have maattet, dersom vi havde beholdt vor gamle Sølvmonnfod. Det skylder Staten Landmændene Erstatning for, og Intet vilde være naturligare, end om Staten gav Landmændene og Skatteyderne i det Hele — thi det gjælder om Hygningsafgiften i Kjøbstæderne ligesaavel som om den paa Landet — en Erstatning ved en tilsvarende Nedsættelse af Skatterne baade af de direkte og indirekte. Man kan omtrent sige, at det Overskud, som vi hvert Aar have, svarer til den Merindtægt, som Staten har faaet paa Grund af Møntforandringen. Et saadant Forslag vilde det være en Finansminister værdigt at fremskomme med; derved vilde han opfylde en moralsk Forpligtelse lige overfor Skatteyderne. Men det ser man ikke Noget til; man ser, at Finansministeren præder en halv Million Kroner eller maaste mere hen til ingen Nytte og siger, at det skal være til Gavn for Alger-